

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

Khoa Sáng tác và Lý luận – Phê bình Văn học

TRỊNH HẢI YẾN

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

KHÓA 2007 - 2011

Lời cảm ơn

Tôi vẫn chưa tin đã trải qua bốn năm, bốn năm với “chữ nghĩa đa đoan” với những câu hỏi mà chẳng thể tìm được câu trả lời hoàn hảo.

Tôi như con xúc sắc của định mệnh, cái định mệnh đưa tôi đến con đường văn chương mà tôi chưa từng ngờ đến. Tất cả mọi người kể cả bản thân tôi cũng không ngờ tôi đã đỗ và học được bốn năm trong ngôi trường Viết văn Nguyễn Du, nay là khoa Sáng tác và Lý luận – Phê bình Văn học. Tôi luôn cảm nhận được có một điều gì đó rất mỏng manh buộc tôi phải bước đi theo nó. Có những lúc thực sự rất mệt mỏi, đã bỏ cuộc nhưng không hiểu tại sao tôi lại viết nhiều hơn, lại thấy bình yên khi chơi với chữ nghĩa đa đoan ấy.

“*Điều bịa đặt trẻ con*” tôi đã gọi thơ tôi như thế. Với tôi thơ không chỉ là những gì tôi trải nghiệm nơi thực tế mà là mảnh đất của linh hồn tưởng tượng, của những mảnh vỡ giấc mơ, của thế giới vô hình không tìm thấy. Và tôi đã theo đuổi điều bịa đặt trẻ ấy trong vòng quay của số mệnh nhưng không để số mệnh điều khiển điều bịa đặt trẻ con ấy.

Bốn năm đã trôi qua, bốn năm thực sự chưa thể nói được gì nhiều nhưng với tôi đó là quãng thời gian chứa đầy trải nghiệm mà tôi sẽ không thể nào quên. Không thể nào quên những ngày đầu đi thi, rồi những ngày đầu gặp gỡ thầy cô bạn bè, tiếp xúc với thế giới văn chương... Những ngày đầu ấy thật đẹp, đáng yêu như lời trẻ con.

Tôi thực sự thấy hạnh phúc khi được học tập tại trường Viết văn, được sự hướng dẫn của các thầy cô giáo, các nhà văn, nhà thơ... dù vẫn nói không ai đi đào tạo nhà văn nhưng không thể phủ nhận nhà văn không thể không có nền tảng kiến thức – những viên gạch móng để chuẩn bị cho con đường dài phía trước, nhiều chông gai, vất vả, đòi hỏi những đam mê, hy sinh và cả sự dấn thân. Dù là định mệnh nơi tạo hóa hay nghiệp từ kiếp trước, dù là ít hay nhiều, dù nhiều lúc mệt mỏi thêm bỏ cuộc thì con đường văn chương ấy vẫn cứ là sự lựa chọn cuối cùng vì sống trên đời nhiều khi cần vấp ngã.

Bốn năm rồi sẽ thành kỷ niệm, nhưng sẽ là những kỷ niệm không thể nào quên cũng như tôi sẽ không thể quên tôi là một thành viên trong gia đình viết văn Nguyễn Du. Ở nơi ấy có thầy cô, có bạn bè những người đã luôn ở bên tôi từ những bước đi đầu tiên trên con đường văn chương, giúp tôi tự tin hơn trên con đường còn rất nhiều thử thách.

Trước tiên cảm ơn người đã luôn tin tưởng mà không bao giờ nhận lấy một lời cảm ơn,..

Cảm ơn thầy trưởng khoa nhà văn Văn Giá và các thầy cô giáo đã truyền đạt những kiến thức và “vốn liếng” quý giá hành trang không thể thiếu trong cuộc đời!

Cảm ơn thầy - nhà thơ Bằng Việt đã hướng dẫn tôi làm tác phẩm tốt nghiệp!

Cảm ơn Nhà thơ Nguyễn Hữu Quý đã góp ý để tôi hoàn thiện tác phẩm!

Và cảm ơn K10 - nơi đã cho tôi không khí của một gia đình nhiều hơn là lớp học!

Hà Nội 26 tháng 5 năm 2011

Trịnh Hải Yến

Lời tự bạch

Sau bốn năm bây giờ đọc lại những vần thơ đầu tiên ấy, tôi hiểu rằng tôi đã đã trưởng thành hơn trong cảm xúc, trong cách nghĩ cũng như trong cách viết. Từ một đứa trẻ tôi tìm thấy người đàn bà trẻ trong tôi. Yêu và sống, tôi đi tìm chính tôi, mảnh ghép ngược trong ngôn từ. Giống như một kẻ ăn chơi đỏng đảnh ngôn ngữ chẳng ngoan hiền cung phụng một ai. Giống một cách hiển nhiên nhưng cũng xa lạ đến bất ngờ. Trong cuộc chơi chữ nghĩa ai là kẻ thắng ai là kẻ thua? Tôi là ai? Giống như trẻ con nhặt từng viên sỏi nhỏ tôi nhặt từng con chữ xây và phá bỏ nhưng luôn luôn trung thực với chính mình. Tôi tìm tôi trên con đường chữ nghĩa,...

Chùm thơ dưới đây gồm 15 bài, 15 bài với những trải nghiệm, những biến động rất riêng trong cuộc hành trình kiếm tìm bản ngã của tình yêu. 15 bài thơ 15 cách kiếm tìm tình yêu, cách yêu, tâm trạng người thiếu nữ khi yêu đến một ngày vội vã biến thành đàn bà yêu để rồi từ đó hiện ra khuôn mặt tình yêu vừa người lớn vừa trẻ con cái ngoan luôn là bức màn khôn khéo cho cái không ngoan. 15 bài thơ là sự hòa trộn những cung bậc cảm xúc khác nhau cũng giống như mâu thuẫn và nghịch lý luôn luôn tồn tại trong những điều cho là bình thường nhất, để rồi giữa những khoảng lặng ta tìm thấy tình yêu, những chuyện tình, những cung bậc tình yêu.

Yêu chỉ có thể là “*đồng thoai*” của hai người nhưng vẫn muốn hỏi tình yêu liệu có còn “*hạn sử dụng*”, luôn luôn tin “*người yêu*” là định mệnh nhưng sao cứ dại khờ nhớ mãi “*mười đầu ngón tay*”.

Yêu “*dịu dàng*” chờ đợi “*tháng tư*” mưa lộ liễu đưa chút mùa khờ dại, hoang lồi heo may còn ngại, ai đã rụt rè “*gõ cửa mùa đông*”. Yêu nhận ra bước sai lầm trên khuôn mặt của ngày “*đồng hiện*”, lời vô tâm đánh “*đôi*” “*tâm trạng*” nghi ngờ...

Người đàn bà “*trang điểm*” tìm lời “*quên*” trong ký ức “*hay anh*” còn “*im lặng*” bất thần đánh rơi lời “*vụt hiện*” vết nghi ngờ chuyện muôn thừa tình yêu.

Chuyện tình yêu muôn đời như đứa trẻ đừng bao giờ tìm cái kết cho một tình yêu, phải để một chút lẳng lơ cho cuộc đời thêm thú vị. Bởi vì sống phải có chút sai lầm thì mới đáng yêu.

đồng thoại

giọt sương reo nhu mì về
mặt trời luôn nóng giận nhưng sẽ dịu dàng thôi. Em,...

lâu lắm không đi chân trần, nhặt cánh hoa ghen mùa
bắt rế mềm ôm cây đàn muôn tuổi
Hà Nội cổ tích xưa
thành phố thêm ánh đèn hơn các vì tinh tú

anh, chữ vụt hiện trong ý nghĩ
chẳng có gì...
vậy mà giấc mơ tụ dung đoàn tụ

đêm khẽ đẩy ô chiều về phía cửa
chiếc võ xù ngại ngủ tháng mùa Đông

làm sao dệp khăn choàng tầm gai
em không là công chúa ngoan thần thoại
yêu, đánh rơi nốt son còn đại
em đánh rơi đồng thoại tháng mười.

hạn sử dụng

phố xưa
chiều nhạt hạ
em về bước anh
phố không trắng
mùa trời bạc gió...

em tự hỏi tình yêu là gì?
khi thế gian luôn luôn còn hạn sử dụng
vậy tình yêu có hạn sử dụng không
một tháng hai tháng một năm hai năm
hay kéo dài mãi mãi

nụ hôn có hạn không
khi tình yêu quá hạn
sao hôn còn vương tóc
em đi về lối có riêng anh

liệu ký ức có hạn không
phép thời gian không lấp đầy khoảng vắng
em biết ký ức không có hạn
dù tình yêu đã mất
nụ hôn tích biệt

nhưng sao yêu anh năm năm rồi vẫn nghĩ
hạn tình yêu đến bao giờ?

người yêu

dịu dàng
người yêu cũ dắt tay em trên đường ngai ngai mùi nắng
anh cứ buông tay ra
mưa cũ rích bỏ bùa yêu định mệnh

trong ngôi nhà phản phát sự đồng tình
bắt đầu chỉ vậy...
con gió loay hoay qua song cửa màu nâu tím
ánh mắt không ở lại
im lặng tựa lưng vào cánh cửa

ý nghĩ độc thoại kịp chạy qua chữ cái
chẳng một âm tiết nào, chẳng một...
tàn thuốc rơi va lạnh lời rủ rỉ
định mệnh nào không lỗi nhịp yêu

dịu dàng
anh buông tay và em vô tư vấp ngã
bong bóng xà phòng và chút tuổi thơ hình như còn...
anh và em tựa vào nhau thả trôi lời chưa kịp nghĩ
sự đồng tình đáng yêu hơn lời hứa
người yêu.

mười đầu ngón tay

mười đầu ngón tay em vừa thon vừa dài
đi cùng mười đầu ngón tay anh suốt mùa Đông sang mùa Xuân
đến mùa Hạ mười đầu ngón tay em chai sần
đi bên anh có sao mùa xa lạ

mười đầu ngón tay em đã từng yêu anh
cùng anh đi khắp nẻo đường
đến miền hạnh phúc
đến miền tất bật
và cũng từng sờ lên môi mình cảm nhận nụ hôn anh

mười đầu ngón tay em cũng lạnh lùng
gạt mười đầu ngón tay anh khi ủ mồm gian dẫu

mười đầu ngón tay nắm chặt
xòe ra ôm khuôn mặt chính mình

khi mười đầu ngón tay khước từ mười đầu ngón tay
có gì nắm chặt chẳng chịu buông

Dịu dàng

Đừng gọi tên em âu yếm nhé
Thật khó xa nhau khi gió giật trái mùa
Cây xương rồng cần khô tháng sáu
Trở hoa vàng khi tháng chín đặt chân ngang

Có một ngày em đánh cắp dịu dàng
Lướt web, học cách làm sôcôla tình nhân vị đắng
Cảm xúc yêu trở nên dự vị nắng
Tự dung đặt môi lên ngón tay cười

Và thế là tự dung tháng mười hai
Chiếc khăn mùa Đông biết bao giờ hoàn thiện
Khi cuộn len tụt tay rơi về hai hướng
Anh đánh cắp tên em một cách dịu dàng

Tháng tư

Sợi tóc em đã quá ba mùa
Vẫn không đủ dài ru tình anh lại
Người đàn ông vẫn hay lo ngại
Sợi tóc kia lúc ngắn lúc dài

Tháng tư về rồi sợi nắng cứ mờ cõi
Mưa bất chợt làm mắt ai bồi rồi
Chiếc lá khẽ khàng nép bên e ngại
Người lao công góp nhặt tháng tư buồn

Tháng tư
Người đàn bà thả dọc hão huyền
Thấy kỷ niệm hiện sinh khi chồng đang ngủ
Người thiếu nữ ôm đóa quỳnh khép cửa
Bề bàng gặt lấy tiếng yêu

Và rồi tháng tư vẫn trong veo
Mặc cho phố ồn ào quanh quẽ
Người bán hàng vẫn gặt mình rộn rã
Những chuyến đi cất tháng tư buồn

Gõ cửa mùa Đông

Anh có bao giờ gõ cửa mùa Đông
Sương mảnh khảnh trong ngày lã đãng
Môi tham lam cuộn tròn làn khói bạc
Nỗi nhớ ngân dài khi chợt gọi tên

Có bao giờ anh chạm đến lời nguyện
Khi mùa Đông ôm ly cà phê nóng
Tháng 12 năm nào cũng đến
Mang máng thẹn thùng, hơi ẩm trượt qua tay

Em đã đứng thật lâu, thật lâu
Đặt lên môi ly cà phê ngày xưa anh uống
Giọt sương đêm long lanh mỗi mệ
Giật mình tìm đom đóm mùa Đông

Tình yêu nẩy mầm khi đôi diện sai lầm
Ngón đàn bà trong em luôn có phần ích kỷ
Người con gái ôm chiếc hòm trinh nữ
Mang trái tim giấu tận nơi nào?

đồng hiện

*Vài cánh hoa đồng hiện
Chúng háo hức kiếm tìm sự thật*

đừng. Anh yêu em
sự thật. Những cánh hoa rũ trên bàn trang điểm
háo hức mùa len cũ
chân trốn tìm với ngón bên kia

không. đừng
người nói với em về cánh hoa đăt tiền
thủ thi mâu đức hạnh
nó hết date để yêu

vài khuôn mặt đồng hiện
kiếm tìm mùa sau dĩ vãng

đôi

có ngày em nghĩ
làm thế nào bán thời gian
lấy món hàng bày không bán
đôi không khí không mời mà đến
lấy ngôi sao sáng nhất bầu trời
đôi anh đi lấy gì đây nhỉ
em không biết nữa
anh không là thời gian, không khí
là tiền tài, hạnh phúc thế gian
anh chỉ là anh người đàn ông cấu tạo như bao người đàn ông khác
vậy mà em không thể đôi anh lấy bất cứ thứ gì
cũng như thay anh bằng những người đàn ông khác
yêu giả vờ sao anh?

em bắt lời nhẹ dạ
xa anh rồi, mới biết... xa anh
chiều nay có một bàn chân
chẳng chịu ngủ yên trong tàn tích cũ

tâm trạng

được thôi! Chia tay
có thể nào tâm trạng vui trước không. Mưa không làm em khóc

thực sự xin lỗi nào ỏn thỏa
không thể kết cái kết hạnh phúc
chẳng phải không nên yêu
thừa nhận làm trái tim mềm yếu

khi nói với anh về giấc mơ không lấy gì bình yên
người đàn ông thu biên lai tiền kiếp
em nợ anh nỗi buồn
bản tình yêu bao mùa vẫn đợi

được thôi! em nên để anh chia tay
tâm trạng buồn trước khi bật khóc
kịch bản yêu đóng khung ngày chủ nhật
giấu đi rồi mà mắt vẫn cay...

trang điểm

Anh sẽ ở lại

chiếc lọ và những cánh hoa màu gụ
em mặc áo mỏng đi giày hoa
gió rồi vẽ vài vòng ký tự

anh sẽ...

sợ ren mùa không hiền ngoan
len lén nét lời không trang điểm
nụ hôn ngày tò mò bói toán
mắt buồn chiều thon thả nét suy tư

tay cầm giấy hoa lời yêu đơn đả
bộn rộn chiều bước thấp bước cao
ở lại...
đêm lệch then cài trùm chăn trang điểm

quên

nắng và ngón vụng về
đêm buông chiều khờ dại
chuồn chuồn kim cả đời quên việc đợi
em có ngày mua ẩn ức vô tâm

hoa nắng chiều chẳng chịu rơi nghiêng
im lặng tựa vào đêm rạn vỡ
trông đã quên cách bắt đầu hơi thở
ngón trượt lời quên - nhớ, nhớ - quên

người Di-gan bán câu hát vô danh
em chẳng bán nỗi lòng yêu chưa kịp nghĩ
suyt, khúc đêm mùa nhe dạ
hãy yêu, không phải bây giờ...

hay anh...

về đi
bữa tiệc giấc mơ
Hay anh trở về
lọc cọc giầy cao 0 giờ 12 phút sáng

mắt hiện màu đi vắng
Hay anh trở về bên em
trùm chăn môi rối dịu dàng
tin nhắn mang cả quảng trường thời đại

Hay anh trở về bên em
bình thường, bữa tiệc nào bao cả phần xin lỗi
linh cảm nào đuổi giấc mơ đi khỏi
thiếu đêm, giọt nắng tự huyền

hôm nay giữa những màu son
có một màu lâu rồi quen trang điểm.

im lặng

im lặng đầy cự tuyệt
em không chấp nhận đôi môi tham lam
hôn em nhiều hơn nữa

sự thật
ý nghĩa chợt đi qua khe hở
cà phê nhợt nhạt nghi ngờ
con mèo hoang hư hư
đóng chặn gói dây mùi ẩm mốc
tàn thuốc rơi hậm hực
anh cố gắng đặt nụ hôn
im lặng mâu mâu thuẫn

chiều, người đàn bà dấu hiệu
đặt tay lên 1/4 nụ cười
em...
không bắt đầu bằng nụ hôn
im lặng nhiều hơn lời hứa

có lẽ điều đi qua như thể
ẩn dụ ngày giấu ngụ ngôn mơ
và bình thường
yêu nào biết rất khờ...

vụt hiện

khái niệm vụt hiện
lóng ngóng phụ kiện hợp thời
ngày buồn nhất
yêu, vết rộp tân thời

chia tay, đừng rời nhiều hơn nữa
đêm hiền như cỏ
ngông ý nghĩ trượt môi quên

người yêu, em thích sự dịu dàng của lửa
tin không, em hư hỏng hơn những gì em có
ý nghĩ thoát khỏi ngôi nhà chưa dựng hình
và đóng khung đồng dạng

kiến tạo khái niệm vụt hiện
xúng xính niềm vui không phải
đêm trốn khỏi căn phòng e ngại
hớ hênh bùa ngải ngân hà

Mục lục

STT	Nội dung	Trang
1	Lời cảm ơn	1
2	Lời tự bạch	3
3	đồng thoại	4
4	hạn sử dụng	5
5	người yêu	6
6	mười đầu ngón tay	7
7	Dịu dàng	8
8	Tháng tư	9
9	Gỗ cửa mùa Đông	10
10	đồng hiện	11
11	đôi	12
12	tâm trạng	13
13	trang điểm	14
14	quên	15
15	hay anh	16
16	im lặng	17
17	vụt hiện	18
18	Mục lục	19
19	Nhận xét Tốt nghiệp	20

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

Khoa Sáng tác và Lý luận – Phê bình Văn học

BẢN NHẬN XÉT TỐT NGHIỆP

Sinh viên: Trịnh Hải Yến

Khóa: 2007-2011

Thầy phản biện: Nhà thơ Nguyễn Hữu Quý

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....